

[Aksel Larsen.]

„det er meget, meget tvivlsomt, om det kan lade sig gøre“
— altså at få kildeskatten til at træde i kraft 1. januar 1969 —

„og hvis det er det, hvorfor skal vi så ikke bruge tiden til at lave et system, som er mere enkelt end det, vi her arbejder med?“

Jeg skal lade det være nok med disse citater; der er som sagt mange andre, man kunne bringe. Men det blivende indtryk af den debat var, at de tre partier, der nu står bag regeringen, ønskede kildeskattens ikrafttræden udsat, eventuelt kildeskattesystemet overhovedet ændret, men de ønskede den i hvert fald udsat. Hvor lang tid den skulle udsættes, blev ikke nævnt, men det lå altså i luften, at det kunne blive et halvt år, et helt år, eller det kunne blive mere. Og så er det, jeg siger, at så er der vel ikke noget mærkeligt i, at når denne regering kommer til, begynder der hos embedsmændene og hos andre stille at brede sig en opfattelse af, at det er besværligt arbejde, vi her har at gøre, det er meget vanskeligt at klare med den frist, der er stillet til rådighed, og nu har vi jo fået en regering, som helst ser det udskudt, så mon det nu ikke går at fortælle, at det er for svært? Ja, man har jo ikke direkte sagt, at det er umuligt, man har kun sagt, at man fraråder. Og så er regeringen straks villig til at rette sig efter dette råd.

Ansvar for udsættelsen er ikke embedsmændenes, og det er ikke maskinernes, det er finansministerens, det er regeringens, det er regeringspartiernes. Og det bliver jo ikke bedre af, at de samme regeringspartier gav så kategoriske løfter under valgkampen til vælgerne om, at hvis man bare ville stemme på dem, så skulle kildeskatten nok træde i kraft den 1. januar 1969. Så kan man sige: ja men vi stolede på den afgående regering, vi stolede på hr. Grünbaum. Ja men det er det samme, vi møder i andre forhold. Nu siger man: den økonomiske situation er så vanskelig, og det er en tung arv, vi har overtaget fra vore forgængere. Tillad mig at sige: jeg har den mening, at partier, der aspirerer til at danne regering, som slås for at komme til at danne regering, som vil have flertallet i folketinget, som regner med at få det ved et valg, de bør også være så informeret, at de ved, hvad de kan tillade

sig at love, og jeg går ud fra, at de tre partier har ikke været så uvidende, som de nu foregiver at være. De har givet disse valgløfter for at sikre stemmer.

Ja, her kunne jeg jo som andre sige en del om dette med det såkaldt skattefri år og om dem, der har disponeret, og hvad man nu vil gøre ved det dér, men det skal jeg lade ligge; det er nævnt af andre. Jeg har desuden selv nævnt det ved en tidligere lejlighed her i tinget og gjort regeringen opmærksom på, at alene denne omstændighed gjorde det meget tiltrædeligt, at man overholdt datoen 1. januar 1969.

Men jeg vil så i hvert fald til slut sige, for det første: hvis man hævder, at det er på grund af regeringsskiftet, at man ikke er i stand til at lade kildeskatten træde i kraft som lovet, så kan man ikke frigøre sig for ansvaret af den grund, for det var netop de tre partier, der ønskede regeringen og finansministeren udskiftet. Og dernæst: det er min absolutte opfattelse — og jeg har nu haft en del mulighed for at følge med dels i skatteudvalget, dels på anden måde — det er min absolutte opfattelse, at hvis hr. Grünbaum fortsat havde været finansminister, så ville arbejdsplanen og tidsplanen være blevet overholdt og kildeskatten være trådt i kraft 1. januar 1969. Ansvar for, at det bliver udsat, må påhvile den nye regering og de partier, der støtter denne regering.

Sigsgaard: De brudte valgløfter er efterhånden ved at være et problem. Man stemmer imod mømsen, og noget af det første, man gør, når man selv får magten, er at forhøje mømsen. Man kræver nedsættelse af de direkte skatter; i stedet bliver de sat op. Man lover kildeskat og skattefrit år og skynder sig derefter at udsætte det. Det er jo i grunden ret så paradoksalt, at såvel socialdemokratiet som de borgerlige partier gik til valg på løftet om kildeskat til januar 1969, og ingen af dem ville antagelig kunne indfri det.

De store, tomme løfter, det fede valgfæsk, er udtryk for et kynisk stemmefiskeri og en rystende lav vurdering af vælgernes indsigt og politiske forståelse. Det gør tillidskløften mellem vælgere og politikere stadig dybere, og det er snart ved at være sådan, at vælgerne ikke mere stemmer for